

na ni čekat stejně jako na jednu z prvních, které nahráli jako Nerez = Za poledne. Až budu mít někdy víc času, udělám poslechový pořad „Nejlepší pop art: ledňáček kofola“, který bude o kapelách, co uspěly na Portě v roce 1982: Nerez, Bluesberry, Č. p. 8 s Járrou Ježkem a Petrem Linhartem, Poutníci s Robertem Křest'anem, Newyjou s Markem Ebenem a Plíharmonie s Karlem Plíhalem. Nebyl slavnější ročník: kdo neuměl, stal se hvězdou. Každý den letošních Folkovek přináší jeden komponovaný pořad:

Ulrychovce, Yiddish Glory a ženský a mužský sbor z Kudlovic s cimbálovou muzikou Stanislava Gabriela a hlavně Jitkou Šuranskou. Poslouchal jsem pozorně a musím říct: to se nedá srovnat, kam se hrabe Ulrych! Poslouchal jsem hodně pozorně a už vím, odkud to má Janek Ledecký: pěkná, pěkná, pěkná! Odjakživa jsem si říkal, že na to nemohl přijít sám. Nejvíce mě pobavil, když hrál v létě 1988 v Berouně se Žentourem a přišlo na ně 12 lidí. Šest z nich byly holky, co patřily ke kapele, a šest vojáci z místní posádky. Po koncertě mu Karel Sochor zvaný Wachantanka nabízel, aby přišel zahrát k nám na rotu, že ho vytáhneme do okna a protáhneme skrz mříž. Právnik Ledecký kroutil v rukách slunečními brýlčkami s barevnými nožičkami na provázku, co tehdy letěly, ale koncert, při kterém by měl zaručeně mnohem větší publikum, nějak zamluvil. Spojené pěvecké sbory si přišel do publika poslechnout i hubený mládenec v bílém tričku, který si k

tomu úplně bezelstně zapálil tenkou cigaretu. Zapálilo mně to rychle = byl to zpěvák skupiny San Salvador. Ten s tou kouzelnou angličtinou. Jeho konference byla taky bezelstná = píseň je dlouhá, ale příběh krátký a vlastně není vůbec zajímavý. Možná je to nějaký nový marketingový trend, který na Moravu ještě nedorazil. Veselý večer zakončilo v tkalcovně nové vydání Majerových brzdových tabulek. Je úplně stejně jako všechna předchozí, ale kdo se je naučil z paměti už dřív, ten si jen lehce opakoval od Míst častých zjevení po Gabrétu a přidaného Babího Jana. A teď vážně: kdo chce být ministrem kultury, musí mít Majerovky přečtené, ne jako Tonda Staněk, který nedokázal odpovědět na otázku, co ho zaujalo ze současné české prózy. Kdo byl o půlnoci v tkalcovně, ten odpoví: Majerovy brzdové tabulky Petra Linharta! Věděl bych o ještě lepší četbě: Dobrodružství šesti trampů pánů Rady a Žáka, což by bylo poučné třeba pro ministra vnitra, ale zdá se, že nastal čas, vyptat se na osudy staříčkého Nicka Whartona.

Milan Zeibert

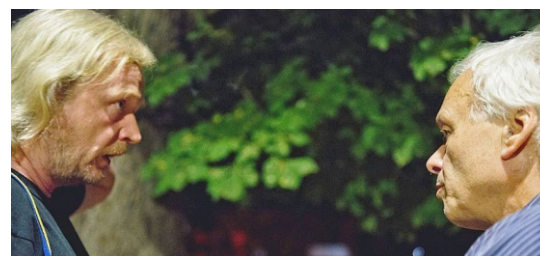
"PLÁTEK"

5

31.

července

2019

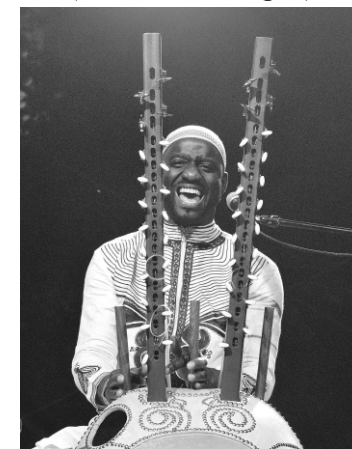
Středa 31. 7.

 Večer o duši
(17.30 hod.)

**Kateřina García
Luboš Malina:
Vprosted noci...**

Talisk (Skotsko)

**Catrin Finch
& Seckou Keita
(Wales, Senegal)**

Noční koncert

Stará tkalcovna, 30 minut
po skončení večerního koncertu

Dorota Barová trio

Program Open scény
každý den v kapli Sv.
Anny ve Špitálku vždy od
13.30 hodin:

Čtvrtek 1.8.
**Markétin Prozatimní
band**

*Nevídané uskupení
přichází s novým
autorským projektem.
Brněnská zpěvačka
Markéta Tulisová, stálíce
folkových ohňů,
přichází obšťastnit vaše
uši svými autorskými
písničky na prknech
kaple, která znamená
svět. Nebude v tom sama.
Rovnocennými partnery jí
budou zkušené muzikanti.*

*Kytaristu Martina
Krajička (Ukulele
orchestra jako Brno,
Čankišou) doplní
cajonista a perkusista Jiří
Semtex Suchý (Ukulele
orchestra jako Brno,
Tubabu) a houslistka
Veronika Rauchfussová,
která přijíždí plná
zkušeností s muzikanty z
Anglie. Tvorba Markéty
je postavena na silných
textech, stejně jako na
originální práci s hlasem
a emocionálním prožitku
– kapela, která vystoupí s
ní, se nebojí tenhle
prožitek zdvojnásobit.*

**Veronika Wildová a
Divoko**

*Veronika Wildová je
mladá česká písničkářka.
Píše písně o tradičních
ženských i životních
potížích, a to ze
žertovného úhlu pohledu.*

Čtvrtek 1. 8.

O duši s lehkostí i naléhavostí

(17,30 hod.)

Spirituál kvintet

Edmar Castaneda (Kolumbie, USA)

Toko Telo (Madagaskar)

Open scéna

kaple sv. Anny ve Špitálku od 13.30 hod.

**Markétin Prozatimní band
Veronika Wildová a Divoko**

Rozpravy: O paměti

výstavní síň Staré radnice od 16 do 16.30 hodin
Jiří Moravčík: Není malých hudebních národů

Oranžová scéna

bílý stan v zámeckém parku
o přestávkách hlavní scény

**Hudbajky aneb Skrytý život nástrojů
- Jan Bradáč, Tomáš Kovanda**

Epydemye

Noční koncert

Zámecká knihovna,

30 minut po skončení večerního koncertu

A propos loutna

After Midnight 2019/5

Kdo chce být ředitelem CERMATU nebo ministrem kultury, musí umět odpovídat celou větou: Tou tajemnou silou, která vedla po vítězství vzpoury na lodi Primátor Dittrich Ping-Pongovy kroky, byl džin. A jak vyprávěl Ping-Pong ve Forbesově táboře před bitvou s kozodojskými paďoury, byl to dobrý džin. Vidíte, zase jsme u toho: džin nebo duch, zase ten vypjatý individualismus, zase to zaměření na výkon, zatímco role kolektivu, nověji týmu se podceňuje. Takhle se přece Tour de France vyhrát nedá. To se jako domácí můžeme ušlapat, ale když nám nepomůže leader, tak dopujeme úplně zbytečně.

A teď se ještě vyrovnat s tím, že nevidíme Jaroslava Duška v roli Rychlonožky. Tento bývalý vrhač a chodec Rudé hvězdy Praha a nyní příležitostný herec by byl býval mohl vytvořit skvělou dvojici s Romanem Skamene v roli Červenáčka. Jenže takový je život: jako chodce ho vylučovali pro špatnou techniku a pro zesměšňování závodů, když zdravil tribuny (holt slušnost už se dneska nenesí), o svou životní roli přišel kvůli příliš úzce vymezenému tématu letošních Folkovek.

Mohli být se Skamenem stejně slavní jako Lennon a Mc Cartney, Voskovec a Werich, Suchý a Šlitr nebo Vodňanský a Skoumal. Pardon, jako Vřešťál a Sázavský = spletly mě stejné iniciály. Miloš Klápště, který V + S doprovázel na basketaru, slavný nebude, nemá správnou iniciálu. Přihlásit se k tak slavným dvojicím by sice mohl každý, ale jen u Neřež to není drzost. Za oživení Golema na to mají nárok. Vždycky to byla krásná písnička a v jejich podání taky. Vyplatilo se

koncert, abyste dostali na ruku pásku na celý týden. Když už jste vybavení, můžete směle vkročit do kuchyně a začít smažit... Každému, co hrdlo ráčí, maso, cuketu, květák, cokoliv... Věřím, že to půjde s jakoukoliv ingrediencí, já mám zatím vyzkoušeno jen s cuketou. A teď už k receptu samotnému. Potravinu osolíme, vyválíme v mouce, společně s páskou na ruce na Folkové prázdniny, vhodíme do vajíčka, společně s přebývajícím koncem pásky a obalíme ve strouhance, opět dohromady s páskou a konečně dáme smažit do rozpáleného oleje. Výhodou receptu je, že i když zapomenete do trojobalu namočit pásku, nevádí, protože páska na ruce se tam při práci namáčí zcela sama a dokonce zvládne i to krátké osmažení v rozpáleném oleji. Co ovšem považují za velkou nevýhodu je, že pásku nemůžete sníst, alespoň tedy zatím. Jak byste se prokazovali na dalších koncertech, že? Takže si zatím nechme zajít chuť a v neděli si něco dobrého usmažte... třeba i s tou páskou... Dobrou chuť!

Evik

Hudební návraty

Libilo se vám neapolské duo Ilaria Graziano a Francesco Forni? Pak vězte, že se vrací do České republiky 20. září. V pražském Café V lese zahrají nejnovější písně z aktuální desky Twinkle Twinkle i starší kousky. Fanoušci tzv. "keltské hudby" a nejen oni by si měli do diáře zapsat 12. listopadu, Rock café, Praha. Po dlouhých třinácti letech přijíždějí britští Flook s novinkou Ancora.

Originální zvuk čerpá kapela Flook především v irské anglické hudební tradici, bodhran, kytara, flétny a akordeon vytváří jiskřivou a energickou show „Připravte se na subtilní oheň, hráčský důvtip a rytmickou sílu. Ti čtyři báječní lidé na vás z rohu hojnosti vylijí tolik velebného muzikanství, až se z toho málem zalknete,“ napsal o skupině prestižní magazín fRoots. Předskokanem bude česká formace Sona. Více na earthmusic.eu

Recept na smažené Folkové prázdniny

Ze všeho nejdřív je nutné si koupit pernanetku na Folkové prázdniny 2019. Ta je nezbytná, protože s páskou na ruce na jeden večerní koncert tento recept nelze vytvořit. V druhé řadě budete muset absolvovat alespoň jeden

Duše-ná mrkev – další porce z dílny tvůrčího psaní

Úterní dílna psaní byla plná tajemných ingrediencí. V oválném košíčku slova, v kulatém košíčku předměty. Na stole bílý list a obálka a... Přijít si zavařit můžete i vy. Jde to samo a vůbec to nepálí. Do prstu se neříznete a z cibule se tu nepláče! Vaříme převážně z lokálních a sezónních surovin. Snažíme se přiměřeně kořenit a pepřit.

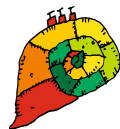
Recepty z dílny psaní:

Zamotané špagety od Květy

- 0,5 kg hladké mouky
- 2 klubka provázků
- 2 dcl zmatenosti a 3 vystrašené pohledy
- 1 l vody z hlubokého půlnočního jezírka
- špetka sebeironie a
- 1 roztomilý Květin úsměv

-pf-

Čili palacinky á la Zora

- 1 nastruháný paroh démona
- 10 vajec griffina
- 1 kg popol Johanky z Arku
- 1 slza jednorožce

Všetko zmiešame a smažíme na panenskom oleji za splnu. Hotové palacinky trikrát otočíme, ozdobíme štvorlístkom a posypeme pekelným uhlím.

Psaní podle předmětu na fotu:

To teplo

Přišera z jezera? Bájny pratvor? Esíčko, otazník nebo gondola? Napněte plachty, vypadá to na klobouk samotného Napoleona! Né, né, je to stoprocentně tvůj úsměv. Trochu zkřivený životem se mnou. Nebo knírek od mléka, cos mívala ráno u snídaně. Kostkovaný ubrus, hrnek a ty. Nosím toho konika pořád v kapse. Koupili jsme si ho spolu v našem smíšeném zboží. Říkali jsme mu „boží zboží“, takový „Ježíš market“ naší dědiny. Pamatuješ na Magdu? Prodávala tam prošlé paštiky a po zavírače i samu sebe. Zbyly mi už jen smíšené pocity. Šedo-modro-zelené. A taky to teplo, co bylo mezi námi...

Na dnešní scéně...

Kateřina García & Luboš Malina: Vprostřed noci...

Premiéra nového koncertního programu Kateřiny García a Luboše Maliny s českými texty.

Hudba, o které dopředu moc nevíme, a přece se nemůžeme dočkat, až ji uslyšíme.

Z toho, co se k nám dostalo, aby ne: o country a irské hudbě nemůže být řeč, spíš prý o folku, ambientu, latinsko-amerických rytmech a zvukových ozvěnách dejme tomu Radiohead nebo Sigur Rós, to jen tak pro přiblížení. Katka ke všemu poprvé naplno zpívá česky, což souvisí s autory textů: básnířka a prozaička Věra Provazníková a B. Reynek či K. H. Mácha; tedy na jedné straně autorka převážně knih pro děti a dvě těžké váhy české literatury. Jenomže: s básníkem a grafikem Reynkem, kterému „bylo dáno malovat něhou a dechem

ticha", paní Věra strávila v přátelství mnoho let a verši třeba doplnila jeho soubor grafických listů o Donu Quijotovi, takže o náhodu nejde. Pro Katku s Lubošem docela velká autorská kláda, a také že ano: cyklus skladeb, které poprvé představí na FP, vznikl dlouhých šest let a do výsledné podoby je pomáhal zcelit americký producent a kytarista Steve Walsh, spoluhráč Norah Jones, Viktora Krausse a spolupracovník Druhé trávy nebo skupiny November 2nd. Album je podle Luboše zatím ve hvězdách, ale snaha přivést ho do Náměště by tu byla. Uvidíme...každopádně se těšíme.

S kapelou Divoko hraje již od počátku roku 2018.

Jejich nejnovější singl „Holka, měla by ses vdát“ se dostal i do hitparády Česká 12, pořádané ČRo2.

- Verča Wildová - zpěv a klávesy
- Adam Lešikar - zpěv a kytara
- Michal Svoboda - basa
- Petr Špička - bici

Rozpravy 2019: O duši

Půlhodinka s hudebními publicisty, odborníky a nadšenci
Ve výstavní síni na Staré radnici (Masarykovo nám. 100) až do pátku 2. srpna vždy od 16:00 do 16:30. Průvodce rozpravami je hudební publicista Jiří Moravčík.

Čtvrtek 1.8.

Jiří Moravčík: Není malých hudebních národů - Austronésané všech ostrovů spojte se. Zabetonovaný Bůh, který se nemýlil a vůbec povídání o hudbě, která nám pomůže odhalit kdo jsme, odkud pocházíme a proč bychom k sobě měli nalézat cestu. Mashrou Leila/ Blick Bassy/ Buffy Sainte-Marie & Tanya Tagag / Small Island Big Song/ Birds of Chicago.

SKUPINA ČEZ
GENERÁLNÍ PARTNER

Oranžová scéna

Stan v zámeckém parku,
o přestávkách na hlavní scéně

Středa 31. 7.

Dívaldo Puhované panenky: O Červené Karkulce

Poetická pohádka vsazená do prostředí staré pudy a vůně bylin. Jde o příběh v příběhu. Malý Vítek vypráví dětem o své babičce... usíná... polštáře ožívají a sehrávají pohádku O Červené Karkulce.

Úcellová skupina

Kapela Pavla Čadka, brněnského písničkáře hrajícího na violoncello a zakladatele nového hudebního žánru "cello-folk", což je podle něj tak trochu něco mezi Nohavicou a Apocalypticou. Písňe často obsahují jistou dávku ironie, ale i vážnosti. Nejznámější a nejsmutnější je pravděpodobně „Nelajkla mi status“. Pavel Čadek - violoncello, zpěv; Ondřej Zámečník - akordeon David Paša - cajon

Talisk (Skotsko)

Strhující a vzrušující akustické trio, vidící skotské, irské a anglické tradiční písně jako inspiraci.

Nedá se nic dělat, pokud chcete znít jako trio Talisk, musíte umět po čertech dobře hrát. Nebo ještě o hodně lépe. Nejlepší kapelou vás pak v anketě BBC Radio 2 Folk Award vyhlásí bez váhání i z toho důvodu, že u toho dobrodružně přemýšlíte.

Ti samí porotci hráče na koncertinu Mohsena Aminihho zvolili za hudebníka roku a pozadu nezůstali ani Skotové: pro Talisk jednohlasně určili cenu Scots Trad Music Awards. Tak počkat, něco nám uniká? Jak komu. Ti co ostrovní folkovou scénu sledují pozorně, o trojici z Glasgowa, do které patří ještě houslistka Hayley Keenan a kytarista Graeme Armstrong, jistě vědí o čem je řeč, ti co zatím ne, měli by zbystrit. Talisk totiž bez přehánění naplňují představu o moderním, strhujícím a vzrušujícím akustickém triu, vidícím skotské, irské a anglické tradice jako inspirace, které je třeba nutně prozkoumat a jedinečně vynalézavě převést k obrazu svému. Důležitou roli v jejich přístupu sehrává i cestování: na hodně nápadů přišli během cest po Evropě, Spojených státech a Kanadě.

Otřepanou frází „to jste ještě neslyšeli“ si odpustíme, vyhrknutí jak je tohle možné na vás i tak přijde, zvlášť při pohledu na Aminihho d'ábelsky kmitající prsty po knoflicích koncertiny.

– procesor (v našem případě ucho – mozek). Ucho poskytuje mozku informace o hlasitosti a frekvenční charakteristice. Od narození se mozek učí rozpoznávat frekvenční charakteristiky (tzv. obálky), ke kterým pak postupně přiřazuje jednotlivé hlasy, nástroje a jiné zvuky, ale i různá prostředí. Výsledný signál, který k uchu dorazí totiž, kromě zpoždění, obsahuje i velké množství balastního signálu dodaného prostředím (odrazy). To je důvod proč poslepu poznáme, jestli se nacházíme např. v malé místnosti, nebo v katedrále. Navíc většina savců má uši 2 a ještě umístěné na pravé a levé straně hlavy. Z rozdílu mezi pravým a levým uchem ve zpoždění a obálce dokáže mozek velmi rychle a přesně lokalizovat zdroj zvuku v horizontální rovině. To mělo zásadní význam pro naši evoluci, jelikož většina predátorů na nás útočila právě v horizontální rovině. Málokdy z té vertikální.

Mohou nějak sami diváci si zvukový vjem vylepšit? Třeba si někam lépe sednout?

Mohou. Pokud přijdou včas a budou sedět uprostřed zhruba ve středu auditoria, užijí si částečný stereo vjem. Vepředu to zase více tlačí, protože jste blíže k subwooferům. Po bocích je možné tancovat a v zadní části za stánkem se dá zase pěkně ležet v trávě, nebo relaxovat, popřípadě se i vmlouvat krásné dívce. Čili počítám, že distribuce bude rovnoměrná.

Jak by diváci měli co nejlépe zvukově relaxovat do dalšího koncertu?

Ucho má systém pro ochranu před nadměrnou „hlasitostí“. Na ušní bubínek se upíná musculus tensor tympani, který při vysoké zátěži bubínek napne a sníží jeho citlivost. Což je mezi zvukaři věc všeobecně známá, proto začínají koncert tišeji a postupně zesilují. Záleží ale hodně i na playlistu kapely. Měla by své vystoupení gradovat a po hlasité pece dát něco klidnějšího, aby si svalíky oddychly. Půlhodinka klidu mezi koncerty by tedy většině diváků měla zlepšit poslechový zážitek. Příště si budeme povídat o cestě zvuku od interpreta k posluchači a dozvíme se, jaká technika a jaké profese se na tom podílejí.

----- konec prvního dílu -----

Více informací naleznete na www.kingndoom.com <https://www.facebook.com/Kingndoom/>

Pro ty, co se nudí
Čím delší skladba, pravda, tím více vyžaduje posluchačovy pozornosti. Ne vždy je ovšem člověk připraven sňšet příkoří, které si pro něj autor spolu s interpretem přichystali. Jde-li o lehčí žánr, kde je stopáž obvykle přetrpělitelná, snadná pomoc, stačí chvíli pozorovat okolí, případně ladnost proporci zpěvačky či zpěváka. Nedůtkliví posluchači záměrně usedají na krajní křesla řad, připravení promptně opustit hlediště. Dobře dělají, nekazí alespoň prožitek nám ostatním. Co však poradit nudou zivajícím? Zkuste si představit, že přihlížíte milostnému aktu převedenému do not. Čím je to delší, tím je to rafinovanější. Závídíte a sněte, ono se vám to nakonec líbit bude! (klk)

**KING'N'DOOM project
započal v Náměšti!**

Stejně jako je na letošních Folkových prázdninách jednou z největších událostí koncert OMARA SOSY & SECKOU KEITY; bylo v loňském roce obdobnou událostí vystoupení Tria Da Kali z Bamaka.

Krátce po skončení koncertu se zpěvačka Hawa 'Kassé Mady' Diabaté a hráč na basovou loutnu ngoni, syn legendárního Basekou Kouatého Madou Kouyaté přesunuli do brněnského studia Rustical Records, kde se podíleli na unikátním autorském projektu KING'N'DOOM propojujícím africké a české muzikanty a zpěváky.

Vznikl tak zamilovaný duet na motiv tradiční západoafrické melodie Jarabi nadpozemské zpěvačky Hawa 'Kassé Mady' Diabaté se senegalským velikánem Cheikhem Lô, který se obdobným způsobem podařil natočit v rámci jeho účinkování na konferenci Czech Music Crossroads a festivalu Colours of Ostrava 2018.

Dnes vychází celé album projektu KING'N'DOOM v digitální podobě a to ve všech online obchodech (Spotify, iTunes, Amazon atd...) viz QR kód dále. Poslechněte si unikátní, žánrovými škatulkami neuchopitelné propojení řady hudebních světů, rozvířeným právě tady ve Folkové Náměšti!

Jak se zvučí Folkové prázdniny (1/3)

Kdyby nebylo ozvučení, moc bychom si koncerty neužívali. My máme to štěstí, že o zvuk se tu také stará lékař. Když z pódia odcházejí vystupující, moc si zvuk pochvalují. Ani mezi diváky není na zvuk moc stížností. Možná je to tím, že naši zvukaři moc dobře vědí, jak člověk zvuk vnímá. Jejich služeb ostatně využívají i zvučná světová jména, například Sting, Queen, Herbie Hancock, Chick Corea, Bobby McFerrin nebo Diana Krall. Proto jsem poprosil MUDr. Filipa Otevřela, jehož firma OteSound zajišťuje zvukové služby, aby nám zvučení na Folkových prázdninách trochu představil. Vznikl zajímavý rozhovor, který bude vycházet v Plátcích na pokračování. Dnes je tu první část.

Tak pane doktore, proč a jak vlastně člověk vnímá zvuk?
Především na Folkovkách nejsem za doktora. Stalo se několikrát, že jsem „zasahoval“ u nějakých zdravotních potíží, nikdy se ale nejednalo o vážnou situaci. Moje specializace navíc není ORL. Nicméně, je zajímavé, jak člověk zvuk vnímá. Zvuk je vlnění, které se šíří prostředím od zdroje, např. struny, blány bubny, vzduchového sloupce píšťaly apod. (v našem případě od pohybující se membrány reproduktoru), jako oblasti s vyšším a nižším tlakem vzduchu. Proto se zvuk šířit nemůže ve vakuu. Oblasti s vyšším a nižším tlakem se střídají v určité frekvenci a výchylce (amplitudě) a po patřičném zpoždění (nutném k cestě vzduchem) se dostávají do vnějšího zvukovodu, kde narazí na bubínek. Ten pak rozkmitají podobně jako původní zdroj. Následně se mechanický pohyb (pomocí miniaturních kůstek) přenesou skrze střední ucho a oválné okénko do hlemýžďe, kde kapalina zvaná endolymfa, dále přenáší pohyb na membránu, ke které jsou připojeny vlasové buňky sluchového nervu. Pro každou frekvenci je v hlemýždi vyhrazena určitá část membrány. Tak jsme schopni analyzovat frekvence a „hlasitost“ (dávám do uvozovek, protože korektně jde o hladinu akustického tlaku) zvuku, který k nám dorazí.

Jak se dá těchto vědomostí využít k přípravě skvělého hudebního zážitku?
Ne příliš. Snad jen k lepšímu pochopení vztahu receptor

To fakt hlava nebere, ani způsob jakým trio dociluje mnohovrstevnatého zvuku, v němž neslychaná rychlost přechází do atmosférických melodií. Ještě jinak: představte si, že s vámi někdo něžně kolébá, zbaví zábran a pak znenadání posadí na centrifugu s vybuzenými otáčkami. Asi tak nějak. Od roku 2014 toho Talisk stihli docela dost: vedle dvou vynikajících alb - Abyss a Beyond - která vám zkrátka doma nesmí chybět, zazářili na mnoha velkých festivalech a na Celtic Connections zdvihli sál několikrát ze židlí, a že toho tamní publikum už něco slyšelo! „Milujeme to. Jsme rádi, když vidíme, jak lidé tleskají a usmívají se. Dělat je šťastnými je ta nejlepší práce na světě,“ tvrdí Talisk, nicméně říkat tomu zrovna v jejich případě práce je fakt velký eufemismus.

Catrin Finch & Seckou Keita (Wales/Senegal)
Virtuózní duo se vznáší jako ptáci, kteří se přibližují a oddělují.

Harfenice z Walesu a senegalský hráč na kory sice mají kompas, zato mapa jim chybí. O to je jejich společné sdílení radosti z prolínání dvou starobylých bardských tradic dobrodružnější.

Catrin se spirituality a tranzovních rytmů kory zprvu obávala, Seckou zase harfu považoval za konzervativní nástroj. Ani jeden z nich proto z výzvy zahrát si spolu nic neočekával, nezaobírali se ani myšlenkou co by z toho mohlo vzejít, výsledek a obrovský úspěch je tudíž příjemně zaskočil. Na chvíli, než oba pochopili, že se dotkli zlaté hudební žíly - hudby vycházející z

**Duše stromu, duše
všeho**

Kdysi jsem zaslechla rozhovor s jednou řádovou sestrou, která na otázku, zda má pes duši, dost podrážděně odpověděla, že samozřejmě NE. Vždyť je to přece jen zvíře. V tu chvíli mi došlo, že navzdory tomu, kde žiju, jsem asi indiánka. Indiáni nevěří, ti prostě vědí, že duši má všechno kolem. Kámen u cesty, orel kroužící nad krajinou, jelen, kterého uloví, ale než ho zblajznou, poděkují mu. A taky strom. O tom, že Žičkáv dub v Náměšti má duši, není pochyb. Stojí jen kousek od místa, kde právě probíhají Folkovky. Byl a stále je svědkem všech ročníků tohoto festivalu, taky už skoro padesátky Náměštské placky, a kdo ví, čeho ještě. Dnes kolem profrčím autem, ale zcela jistě se kolem něj sjíždělo i panstvo v kočárech na koncerty dřívějších zámeckých pánů. No řekněte, nestojí tenhle praděd strom i za Váš hlas? Pokud jste mu ho ještě nedali, tak honem, zatím je v anketě Strom roku druhý.

www.stromroku.cz
Ivana

**Dnešní noční koncert
Dorota Barová trio**

Ozvou se první tóny alba Iluzja a je jasné, že si s vámi tyká krása.

Snívá, nádherně povznášející hudba, ve které co chvíli s chutí zabloudíte.

Co na tom, že v polštině, druhém jazyku zpívající violoncellistky a skladatelky. Není potom divu, že za něho získala cenu Anděl za nejlepší jazzové album, ačkoliv říkat její hudbě jazz, znamená dopustit se značného zjednodušení.

Ale budiž, stejně všichni víme, že s kategorizací Dorčiny snívě, nádherně povznášející hudby, ve které co chvíli s chutí zabloudíte, byl vždycky kříž. Upsat se jednomu žánru prostě pro ni není, nedivme se proto jejímu muzikantskému rozstřelu, v jádru nepochybně dalšímu inspiračnímu zdroji: hraje s Anetou Langerovou, Tellemark, Kuzmich Orchestra, v příležitostném triu s Lenkou Dusilovou a Beatou Hlavenkovou a pamatujeme si ji také ze skupin Vertigo a Tugriki. Co jméno, to jiný druh hudby a stvrzení věčné Dorčiny hledačství.

Také v duu Tara Fuki s Andreou Konstankiewicz nepřipravené předem varovaly: myslíme na hudbu z pavoučích vláken země snů. A myslílec tím souběh alternativních

kontrapunktu harmonicky vlnivé harfy a staccatové kory. Seckou s Catrin se od sebe v hudbě oddělují jako ti ptáci, některé skladby mají velšský začátek a senegalský konec nebo naopak. Zvonivě, jak jen to harfy dokážou, vykřesávají vznešené, ale pořád jiskřivé melodie a ve chvíli, kdy zaplní prostor, kora se ujímá rytmiky a i v těch nejlyričtějších pasážích jim nedává šanci proklímat se do protivné new age nebo vysokého koncertního umění. Seckou Keitu, griota ze senegalského regionu Casamanche, žijícího už léta ve Velké Británii, si jistě pamatujete z roku 2016, kdy se na Folkových prázdninách představil jak s AKA Triem, tak v projektu Struny nad Oslavou. Toto pondělí už letos vystoupil s Kubáncem Omarem Sosou na hlavní scéně.

Více se dočtete v katalogu FP.

FOLKOVÉ PRÁZDNINY
DÍLA ZEMĚ VLASTI NAD OSLAVOU

PROJEKCE ANIMOVANÝCH FILMŮ

ČTVRTEK 1.8.

NATIONAL FILM AND TELEVISION SCHOOL (GB)

Fishboy (2018) - 9 min.
Moth (2018) - 11 min.
Up Hill (2018) - 9 min.

PÁTEK 2.8.

NATIONAL FILM AND TELEVISION SCHOOL (GB)

Triptych (2018) - 9 min.
Hedgehog (2018) - 11 min.
Inanimate (2018) - 9 min.

SOBOTA 3.8.

NATIONAL FILM AND TELEVISION SCHOOL (GB)

My Face is in Space (2012) - 9 min.
The Reunion (2016) - 7 min.
Facing it (2018) - 8 min.

UNIVERZITA TOMÁŠE BATI VE ZLÍNĚ

Vlčí stezky (2018) - 10 min.
Pod mrakem (2018) - 5 min.
Hrací skříňka (2018) - 13 min.

**kdy: v přestávkách mezi koncerty Hlavní scény
kde: Kavec u zámecké jízďárny**

VSTUP ZDARMA

Hnízdo múz - dílny, které baví, učí a inspirují!

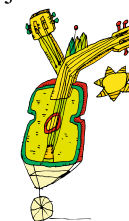
Čtvrtek 1.8.

- 8:30 - 9:15 Ranní jóga - Pozdrav Slunci
- 9:00 Pohádky z půdy
- 9:30 - 11:30 Buttonky
- 9:30 - 12:00 Grafika - suchá jehla, strukáž
- 9:30 - 12:00 Lapače snů
- 9:30 - 12:30 Dekorace na textil
- 9:30 - 14:30 O duši hudby, ateliér plenérové a figurální kresby a malby
- 10:00 - 12:00 Flamencová taneční dílna Duše flamenca
- 10:00 - 12:00 Skleněné vinuté perly - šperkařská technika
- 10:00 - 12:30 Keramika - točení na kruhu
- 10:00 - 13:00 Hrajeme si s dětmi - zahradníci
- 10:00 - 13:00 Výroba pastýřských píšťal z černého bezu
- 10:00 - 13:00 Šperk šitý z korálků
- 10:00 - 14:00 Smalty na vařič
- 10:30 - 12:00 Duše-ná mrkev (dílna tvůrčího psaní)
- 11:00 - 14:00 Malba na hedvábí s Barevným světem
- 12:00 - 15:00 Plastové píšťalky pro nejmenší (i větší)
- 13:00 - 16:00 Lapače snů
- 13:00 - 16:00 Dekorování ubrouskovou technikou
- 13:00 - 16:00 Enkaustika
- 13:00 - 16:00 Štěstí přeje připraveným
- 13:00 - 16:00 Pletení košíků z pedigu
- 13:30 - 15:00 Flamencová taneční dílna Duše flamenca
- 13:30 - 15:30 Keramika - točení na kruhu
- 13:30 - 16:00 Skleněné vinuté perly - šperkařská technika
- 13:30 - 16:00 Grafika - suchá jehla, strukáž
- 14:00 - 16:00 Savování na textil
- 14:00 - 16:00 Fidlerický workshop
- 14:30 - 16:00 Párová akrobacie pro začátečníky i pokročilé

Galerie 12

- 10-12 a 13-15 Kovářská dílna u Tasovských
- 10-12 a 13-15 Řezbářská dílna se sochařem
- 10-12 a 13-15 Veselé modelování z hlíny

Ve čtvrtek 12-16 h. odpadá Moderní výšivka, ta bude v sobotu 10:30-14:30 h. Dílna Ebru, která měla být ve čtvrtek, bude v pátek 13:30-16 h. (místo Lapačů snů).

postupů, klasiky, folku, minimalismu a jemné melancholie. A od Tara Fuki se i podle vlastních slov Dorka na albu Iluzja příliš nevzdaluje: jen při zhudebnování vlastní textů a básní polských autorů - Teresa Drodza a Krzysztof Kamil Baczyński - víc přidala na osobních emocích a pocitech. „Tematické roviny lásky, zklamání a prozření z oné titulní iluze v niterném zpěvaččině podání dodávají nahrávce nesmírnou autenticitu,“ napsal publicista Ondřej Bezr, kvitují zároveň tvůrčí podíl dvou excelentních spoluhráčů: kytarista Miroslav Chyška a baskytarista Jakub Vejnar.

...prostě každý to řešíme jinak...